

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Zemědělské družstvo Sněžné**, se sídlem Sněžné 205, zastoupené JUDr. Jaroslavou Brabcovou, advokátkou se sídlem Sadová 2237/17/6, Žďár nad Sázavou, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, odbor pozemních komunikací**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Mgr. L. K.**, bytem B. 11, B., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.4.2015, č.j. 65/2015-120-STSP/3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru pozemních komunikací ze dne 30. 4. 2015 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Jaroslavy Brabcové, advokátky se sídlem Sadová 2237/17/6, Žďár nad Sázavou.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo jeho odvolání zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 1. 2015, č. j. KUJI 5535/2015. Správní orgán I. stupně rozhodnul, že na pozemcích p.č. 65 (PK), 418/1 (PK), 419/1 (PK) a 493 v k.ú. D. neexistují ke dni vydání rozhodnutí veřejně přístupné účelové komunikace.

II.

Obsah žaloby

Žalobce nejprve uvedl, že o existenci veřejně přístupných komunikací na dotčených pozemcích bylo v minulosti rozhodnuto rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 21. 8. 2009, č.j. KUJI 63692/2009, přičemž jeho rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 11. 2009, č. j. 735/2009-120-STSP/4. Rozhodnutí žalovaného bylo napadeno žalobou podanou Nejvyšším státním zástupcem, avšak žaloba byla rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2011, č. j. 5 A 240/2010-38 zamítnuta. Proti tomuto rozsudku podali kasační stížnost manželé K. Jejich kasační stížnost byla rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2012, č. j. 7 As 47/2012 odmítnuta. Rovněž byla odmítnuta ústavní stížnost manželů K. proti všem shora uvedených rozhodnutím správních orgánů a soudů (usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 4715/12. Jedním z důkazů, ze kterých správní orgán I. stupně, vycházel, bylo přitom prohlášení J. H. ze dne 16. 4. 2009. Dle názoru žalobce nové řízení ve věci nemůže být opodstatněno jenom tím, že důkaz provedený v předcházejícím řízení (prohlášení J. H.) byl následně hodnocen správními soudy, a to dokonce v jiném řízení, než jej hodnotily správní orgán v řízení skončeném rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 11. 2009, č. j. 735/2009-120-STSP/4. Odlišné právní hodnocení jednoho z důkazů, které bylo provedeno v jiném řízení, nelze tedy považovat za změnu poměrů. Z obsahu správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně pod č. j. KUJI 63962/2009, sp. zn. ODSH 514/2009- Šed a pod č.j. KUJI 5535/2015, sp. zn. ODSH 197/2014 Ma je zřejmé, že správní orgány vycházely v obou řízeních ze stejných podkladů (s výjimkou důkazů, které byly v řízení č.j. KUJI 5535/2015 doplněny žalobcem). Manželé K. neprokázali žádné nové skutečnosti a nebyla ani prokázána změna poměrů v některém ze znaků definujících veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Rozsudky, na které žalobce odkazuje, za novou skutečnost považovat nelze.

S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že žalovaný rozhodl v rozporu se zákonem, pokud opětovně deklaroval právní vztah dle § 142 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ač pro takové rozhodnutí nebyly splněny podmínky, neboť manželé K. neprokázali existenci nových skutečností, které by odůvodňovaly změnu právního posouzení. Je tedy překážka řízení věci rozhodnuté.

Žalobce dále uvedl, že namítali-li manželé K., že prohlášení J. H. není důkazem o veřejném užívání komunikace, pak tuto námitku měli uplatnit v žalobě v řízení, které probíhalo v roce 2009. Nehájili-li řádně svá práva, pak nelze podáváním dalších návrhů tento nedostatek zhojit.

Žalobce závěrem uvedl, že v případě komunikace na předmětných pozemcích byly naplněny všechny 4 znaky účelové komunikace. Dle žalobce předloženými důkazy bylo prokázáno, že komunikace na předmětných pozemcích jsou všeobecně přístupné, okruh uživatelů není žádným úkonem vlastníka pozemku omezen a soubor staveb v hospodářském středisku D. nebyl nikdy oplocen. Žalovaný přitom zcela jako důkaz pominul dopis J. H. ze dne 6. 10. 2009. Znak veřejného užívání je i v případě komunikací na dotčených pozemcích splněn.

III.

Obsah vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření zejména uvedl, že jediným důvodem pro podání žaloby nejvyšším státním zástupce byla skutečnost, že při změně věcné příslušnosti nebylo postupováno v souladu se zákonem. Jak Městský soud v Praze, tak i Nejvyšší správní soud konstatovali procesní pochybení, které však nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí.

Rozhodnutím Krajského úřadu č. j. KUJI 31850/2011 z 15. 4. 2011 bylo rozhodováno ve věci deklarace veřejně přístupné účelové komunikace, a to výhradně na pozemku p.č. 419/12 v k.ú. D. Toto rozhodnutí bylo zrušeno Krajským soudem v Brně (sp. zn. 30 A 61/2011), neboť bylo založeno především na důkazu (prohlášení J. H.), které soud neznal jako důkaz veřejného užívání komunikace. Z prohlášení je totiž zřejmé, že se jednalo o využití komunikace zemědělským družstvem a jeho obchodními partnery, což není důkaz veřejného užívání. Rozsudek správního soudu byl vydán v průběhu ½ pol. roku 2013, a tudíž neexistoval v době vydání rozhodnutí č.j. KUJI 63692/2009 z 21. 8. 2009. Vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí bylo postaveno na prohlášení J. H., což plyne z jeho odůvodnění, došlo jiným posouzením ke změně poměrů v jednom ze znaků definujících veřejně přístupnou účelovou komunikaci.

Dopis J. H. ze dne 6. 10. 2009 pak toliko konstatuje, že tato vstoupila do právního vztahu v době, kdy na předmětných komunikacích již existovaly účelové komunikace a její souhlas či nesouhlas s jejich užíváním nemohl mít žádný význam. Z textu není ani patrný způsob využití předmětných komunikací, tj. zda fungovaly jako veřejně či neveřejně přístupné. Ani jednotlivá prohlášení (např. Oseva, Agro Brno spol s.r.o. ze dne 6. 8. 2013, MVDr. J. V. ze dne 6. 8. 2013, J. K.- Dopravní kancelář ze dne 13. 8. 2013, SILMET Příbram ze dne 30. 8. 2013, VVS Verměřovice s.r.o. ze dne 2. 9. 2013, firma UHLÍŘ a Faulhammer s.r.o ze dne 2. 9. 2013) nesvědčí o využívání pozemků veřejností, ale výhradně určitým okruhem osob, které souvisí s provozní činností žalobce jako zemědělského družstva. Navíc všechna tato prohlášení souvisí s účelovou komunikací na pozemku p.č. 419/12 v k.ú. D., jež není předmětem tohoto řízení.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobkyně uplatnila v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Soud při posouzení věci vyšel z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 10. 4. 2013, č. j. 52 A 67/2012-38, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2939/2014 Sb. NSS. V rozsudku je mj. uvedeno: „S ohledem na koncepci [§ 142 správního řádu](#), který upravuje řízení o určení právního vztahu, a zejména s ohledem na odst. 1 uvedeného ustanovení ([§ 142 odst. 1 správního řádu](#): „*Správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.*“) je v této krajským soudem přezkoumávané věci rozhodné, z jakých podkladů správní orgány vycházely ve správním řízení, které bylo vedeno podle § 142 citovaného zákona a které předcházelo správnímu řízení, jež vyústilo v žalobou napadené rozhodnutí. Podmínkou pro vydání rozhodnutí o určení právního vztahu je totiž prokázání nezbytnosti existence požadovaného deklaratorního rozhodnutí pro uplatnění práv žadatele. Bylo-li tedy ve věci posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace již vydáno pravomocné rozhodnutí správního orgánu, jak bylo prokázáno výše (krajský soud přitom pro úplnost uvádí, že žalobci nevyužili svého práva na soudní ochranu tvrzených subjektivních veřejných práv, kterou poskytují zákonem předepsaným způsobem soudy rozhodující ve správním soudnictví), bylo na správním orgánu, aby otázku nezbytnosti nového deklarování existence či zániku veřejně přístupné účelové komunikaci opětovně posoudil. Lze mít za to, ačkoliv to správní orgán I. stupně, ani žalovaný ve svém rozhodnutí explicitně nevyjádřili, že nezbytnost deklaratorního rozhodnutí o neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace na dotčeném pozemku je na straně žalobců dána jako podmínka nerušeného výkonu jejich vlastnického práva bez omezení veřejnoprávního charakteru (např. zamýšlená realizace oplocení pozemku).

Tedy prvním předpokladem pro to, aby správní orgán mohl o žádosti podle [§ 142 správního řádu](#) rozhodnout deklaratorním způsobem, je podmínka, že žadatel prokáže nezbytnost takového rozhodnutí pro uplatnění jeho práv, přičemž jedná-li se o opětovné rozhodnutí o témže právním vztahu, pak kumulativně přistupuje druhá podmínka, a to podmínka povinnosti tvrzení a následně povinnosti prokázání nových skutečností, které odůvodňují změnu v posouzení právního vztahu. Právě splnění této posledně uvedené podmínky tvrzení a prokázání změny poměrů je způsobitelné prolomit překážku řízení tzv. věci rozhodnuté („*rei administratae*“) ve smyslu procesněprávním a právní jistotu ostatních účastníků právního vztahu či ostatních osob dotčených na svých právech představovanou právní mocí rozhodnutí ve smyslu hmotněprávním. S ohledem na skutečnost, že vydání rozhodnutí se upíná k určitému datu, je zcela zjevné, že tyto okolnosti musí být okolnostmi,

jež nastaly po vydání napadeného rozhodnutí. Pokud by se snad jednalo o významné faktické okolnosti existující již v době vydání původního deklaratorního rozhodnutí, které žadatel nemohl uplatnit, pak bylo namíste využití mimořádných opravných prostředků, které nabízí [správní řád](#), a to konkrétně podání žádosti na obnovu řízení podle [§ 100 odst. 1 správního řádu](#).“

Jak plyne z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak žalobci nepředložili doklady prokazující nové skutečnosti, které by odůvodňovaly změnu v posouzení právního vztahu. Správní orgán I. stupně proto postupem dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti manželů K. zastavil (rozhodnutí ze dne 20. 8. 2014, č. j. KUJI 56639/2014). Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 11. 2014, č. j. 729/2014-120-STSP/3 toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve svém rozhodnutí žalovaný uvedl, že je nutné přezkoumat samotné podklady pro vydání předchozího rozhodnutí. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí dále uvedl, že respektoval právní názor žalovaného a posoudil nově všechny poklady pro vydání rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně dále uvedl, že manželé K. ve svém návrhu argumentují rozsudkem Krajského soudu v Brně 30 A 61/2011 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 9/2013, kterými bylo zrušeno rozhodnutí krajského úřadu č. j. KUJI 31850/2011 ze dne 15. 4. 2011 ve věci deklarace veřejně přístupné komunikace na pozemku p.č. 419/12 v k.ú. D. Jako důvod uvádějí, že pro obě řízení bylo podkladem prohlášení Jany H. ze dne 16. 4. 2009, a proto je nezákonné i již pravomocné rozhodnutí č.j. KUJI 63692/2009 ze dne 21. 8. 2009. Prohlášení J. H. bylo jedním z podkladů pro vydání předchozího rozhodnutí ve věci a také podkladem prokazujícím souhlas vlastníka s užíváním komunikací. Toto prohlášení J. H. (stejně jako doplněné prohlášení ze dne 27. 11. 2012) v řízení o existenci veřejně přístupné komunikace na pozemku p.č. 419/12 v k.ú. D. prohlásily správní soudy za nedostačující. Vzhledem k tomu, že toto prohlášení bylo jedním ze zásadních podkladů pro vydání předchozího rozhodnutí, považuje správní orgán I. stupně předložené skutečnosti za takové, které mohou zvrátit překážku věci rozhodnuté, jak uvádí rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, č.j. 52 67/2012 ze dne 10. 4. 2013, který judikuje, že kromě zákonného požadavku prokázání nezbytnosti takového rozhodnutí pro uplatnění práv žadatele, přistupuje v tomto případě také požadavek na povinnost tvrzení a následně povinnost prokázat nových skutečností odůvodňujících změnu v posouzení právního vztahu.

Žalovaný pak v rozhodnutí mj. uvedl, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně č.j. KUJI 31850/2011 z 15. 4. 2011 bylo rozhodováno ve věci deklarace veřejně přístupné účelové komunikace, a to výhradně na pozemku p.č. 419/12 v k.ú. D. Toto rozhodnutí bylo správním soudem zrušeno (rozhodnutí Krajského soudu ze dne 18. 1. 2013, č. j. 30 A 61/2011-79), protože bylo založeno zejména na důkazu (prohlášení J. H.), které soud neuznal jako důkaz veřejného užívání komunikace, neboť z něho bylo zřejmé, že se jednalo o využití komunikace zemědělským družstvem a jeho obchodními partnery, což není důkaz veřejného užívání. Rozsudek správního soudu byl vydán v průběhu I. pololetí r. 2013. Je tedy zřejmé, že neexistoval v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. KUJI 63692/2009 z 21. 8. 2009 (původní rozhodnutí o charakteru pozemků). Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. KUJI 63692/2009 bylo postaveno právě na prohlášení J. H., což vyplývá z jeho odůvodnění, jeho jiným posouzením provedeným správním soudem, došlo

ke změně poměrů v jednom ze znaků definujících veřejně přístupnou účelovou komunikaci, a proto by také mohly být, v kontextu s judikátem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 4. 2013, č. j. 52 A 67/2012, posouzeny jako nová skutečnost, která odůvodňuje změnu v posouzení právního vztahu.

Ze shora uvedeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného je zřejmé, že za novou skutečnost odůvodňující změnu v posouzení právního vztahu bylo považováno odlišné hodnocení prohlášení J. H. provedené správními soudy (rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 1. 2013, č. j. 30 A 61/2011- 79, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 7 Afs 90/2013-42 je mj. uvedeno: „...na soudní rozsudky je třeba nahlížet nikoliv jako na důkazy (okolnosti osvětluující skutkový stav věci) či nové skutečnosti představující důvod pro povolení obnovy řízení, ale jako na rozhodnutí, jež obsahují úvahy a názory tohoto kterého soudu na skutkový děj v jimi posuzovaných věcech (na posuzované skutkové okolnosti – důkazy). To znamená, že jde svou povahou Na tomto jeho charakteru ničeho nemění ani okolnost, že v nyní posuzované věci byl tento názor zaznamenán v listinné podobě - veřejné listině, kterou by formálně bylo možno považovat za důkaz ve smyslu § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. § 93 daňového řádu.

Obnova řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu je vázána na existenci nových skutečností nebo důkazů, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Jde tedy o právní skutečnosti nebo důkazy osvětluující skutkový stav věci, která byla pravomocně skončena. Takovým důkazem nebo skutečností není poukazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 5 Afs 48/2007 - 173. Nic totiž nebránilo stěžovateli, aby již v původním řízení namítal nesplnění podmínek pro vydání exekučního příkazu (srov. i shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Afs 20/2011 - 68).“

Ve shora citovaném rozsudku se sice Nejvyšší správní soud zabýval posouzením splnění podmínek pro povolení obnovy řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, avšak je z něj zřejmé, že soudní rozhodnutí nelze považovat za novou skutečnost, neboť se jedná výlučně a toliko o právní názor obsahující např. výklad právní normy a hodnocení skutkového stavu té které konkrétní věci. Podle názoru soudu se tedy nemůže ani v případě soudních rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 18. 1. 2013, č. j. 30 A 61/2011- 79 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 As 9/2013-41 jednat o novou skutečnost, která by ve smyslu shora citovaného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice ze dne 10. 4. 2013, č. j. 52 A 67/2012-38 odůvodňovala změnu v posouzení dříve deklarovaného právního vztahu. Dle názoru soudu proto nebyla splněna podmínka, která by byla způsobilá prolomit překážku řízení, tzv. věci rozhodnuté spočívající v deklaraci existence veřejně existenci veřejně přístupných komunikací na dotčených pozemcích (rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 8. 2009, č. j. KUJI 63692/2009, přičemž jeho rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 11. 2009, č. j. 735/2009-120-STSP/4), ve smyslu procesněprávním a prolomit tak právní jistotu osoby zúčastněné na řízení představovanou právní mocí rozhodnutí ve smyslu hmotněprávním. Manželé K. jako žadatelé o vydání deklaratorního rozhodnutí tedy netvrdili a ani neprokázali novou skutečnost

tj. podmínku odůvodňující změnu v posouzení právního vztahu, když soudní rozhodnutí za novou skutečnost nelze považovat. Případné nesprávné a nezákonné hodnocení podkladu původního rozhodnutí v otázce existence veřejně přístupné účelové komunikace, tj. prohlášení J. H., měli manželé K. uplatnit v žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2009, č. j. 735/2009-120-STSP/4, což však neučinili, neboť proti tomuto rozhodnutí podal žalobu nejvyšší státní zástupce, přičemž jedinou námitkou byla tvrzená nicotnost z důvodu rozhodování věcně nepřislušným orgánem. Městský soud rozsudkem ze dne 29. 11. 2011, č. j. 5 A 240/2010-38 jeho žalobu zamítnul. Kasační stížnost podanou osobou zúčastněnou na řízení pak Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 13. 9. 2012, č. j. 7 As 47/2012-40 odmítnul. Nejvyšší správní soud v odůvodnění svého rozhodnutí mj. konstatoval, že *stížnostní námitky uplatněné stěžovatelkou se svým obsahem zcela míjejí s obsahem žalobních bodů, a proto jsou podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné, neboť je stěžovatelka neuplatnila v řízení o žalobě, kterou by sama v zákonné lhůtě podala, ač tak učinit mohla. Jelikož jiné než nepřípustné stížnostní námitky kasační stížnost neobsahuje, je třeba ji odmítnout, ledaže by Nejvyšší správní soud zjistil okolnosti, k nimž by nad rámec stížnostních námitek byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Tak by tomu bylo ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., bylo-li by řízení před soudem zmatečné [ust. § 103 odst. 1 písm. c)] nebo by bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [ust. § 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud uzavřel, že žádné takové důvody k přezkumu napadeného rozsudku městského soudu neshledal. Manželé K. žalobu proti rozhodnutí žalovaného nepodali, proto jsou plně v souladu s požadavkem právní jistoty všech účastníků, a to zásadně do doby než dojde ke změně poměrů, povinni nést následky pravomocného rozhodnutí, které jasně prohlásilo, že dotčené pozemky jsou veřejně přístupnou účelovou komunikací. V závěru zdejšího soudu se promítá materiální složka právní moci správního rozhodnutí, tedy účinek závaznosti a nezměnitelnosti výroku rozhodnutí.*

V.

Závěr a náklady řízení

Na základě všeho výše uvedeného tedy soud uzavřel, že manželé K. netvrdili a ani neprokázali novou skutečnost, tj. podmínku odůvodňující změnu v posouzení právního vztahu, když soudní rozhodnutí za novou skutečnost nelze považovat. Nebylo proto možné vydat rozhodnutí, které by prolomilo překážku řízení, tj. věci rozhodnuté, jak učinily správní orgány. Soud se proto již nezabýval argumentací žalobce týkající se toho, že byly naplněny všechny 4 znaky účelové komunikace, včetně veřejného užívání.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce měl ve věci plný úspěch, a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

Jako účelně vynaložené náklady vzal krajský soud jednak žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Dále náklady na tyto důvodné úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení, sepis žaloby po 3.100 Kč za jeden úkon, což činí částku ve výši

6.200 Kč, k tomuto je nutné dále připočíst hotové výdaje ve výši 2 x 300 Kč, což činí dohromady částku ve výši 600 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Tato částka se dále zvyšuje o DPH, neboť soud zjistil, že zástupkyně žalobce je plátce DPH. Celkové náklady tudíž dosáhly výše 11 228 Kč a tuto částku je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupkyně žalobce, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, které jí soud uložil. Z důvodu zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud neuložil plnění povinnosti a ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, právo na náhradu nákladů jim nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. 7. 2017

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Předešlá